

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἑπταρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.
 ΔΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἑκαθὴ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 30, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξομηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΒΟΥΛΗ.

Ἐχω ἔμπροσθέν μου ἐπὶ τεσσάρων τευχῶν χάρτου τὸ ὕλικόν τριῶν ἢ τεσσάρων συνεδριῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ οἰκοδομήσω δύο ἢ τρεῖς στήλας τοῦ *Μη Χάνεσαι*· ῥάκη ἀκάθαρτα ἐξ ὧν ὀφείλω νὰ κατασκευάσω λεῖτον χάρτην, ἀλλ' ἐν ἀδυναμίᾳ, ἔστω καὶ στρατοδ-χάρτον· ὅμως ἀμφιβῆλλω, ὅσας καὶ ἂν καταβῶ δυνάμεις, ἂν ἐκ τοιούτων ῥακῶν δύναται ποτε νὰ κατασκευασθῇ *λευκὸς χάρτης*· μόνον κυανοῦν ἠδυναμένην ἐξαίρετα νὰ κατασκευάσω, ἂν κατηνάλισκεν ἀπάσας τὰς συνεδριάσεις ὁ κ. *Ρηγόπουλος* μετὰ τὰς ὀφθαλμίας ὀμιλίας του· δηλαδὴ ἠδυναμένη ἀντὶ πεζῶν νοικοκυρίων γραμμῶν νὰ καταστρώσω στίχους καὶ ὀμοιοκαταληξίας πρὸς σύλληψιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀναγκωστῶν, ὅπως ὁ κ. *Τρικούπης* ἀπέστειλεν ἐν Ἡλείᾳ ἱππικόν, ἀντὶ πεζικοῦ, πρὸς σύλληψιν τῶν φυγοδικῶν· οὕτω θὰ ἱκανοποιήσω καὶ τὸν πόθον τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ *Μη Χάνεσαι*, ὅστις ἐπιμένει νὰ ἀνέρχωμαι κάποτε εἰς τὸ στασίδι τοῦ κ. *Σουρῆ*, χάριν τῆς τάξεως ἐν τῇ λειτουργίᾳ . . . τοῦ φύλλου του, ἐνῶ ἐγὼ ἴσα ἴσα ἐξ εὐλαθείας φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ τηρῆται κενὸν καὶ ἀμίαντον τὸ στασεῖδι, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ποιητοῦ.

*

Ἄλλὰ δυστυχῶς τὰ ἱερογλυφικὰ μουντζουρώματα, ἅτινα ἔχω ὑπ' ὄψιν μου διὰ νὰ υποβυθίσωσι τὰς ἀναμνήσεις μου κατ' ἐλάχιστον πληροῦ ὁ μεταρσίος βουλευτῆς Πατρῶν, —τί ἀντίθεσις ἢ βαρεῖα ἐμπορικότης τῆς ἐπαρχίας του μετὰ τὴν ποιητικὴν του κουφότητα, —τὸν ὁποῖον εὐχερῶς ἠδύνατο νὰ πρᾶκκολουθήσῃ ὁ Πήγασος, ἅτε τὸν αὐτὸν δρόμον ἀκολουθοῦντα καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἀστέρινον τέρμα βαίνοντα. Ἄλλὰ, πρὸς Θεοῦ! πῶς νὰ ὑποστῇ τὸ ἀνυπόμονον ζῶον, ἐκτός τοῦ ἰδικοῦ μου ζυγοῦ, καὶ τὸ ἰσοζύγιον τοῦ κ. *Καλλιγᾶ*, καὶ τὰς ἐνδεκάρας καὶ τοὺς

καφέδες τοῦ νέου νομισματικοῦ συστήματος, καὶ τοὺς φυγοδικούς καὶ τὸν *Στεριόπουλον* τοῦ κ. *Κρεστενίτου*, καὶ τὸ ἀβάσταχτον *Παπαμιχαλόπουλος*, καὶ τὴν ἱατρικὴν τοῦ *Σταυρνάρα*, καὶ τοὺς δασκάλους τοῦ *Κοτίκα*, καὶ τὸν *Πόρον* τοῦ *Δουζίνα*, καὶ τὰς τρακατροῦκας τοῦ *Δημητρηκάκη*, καὶ τὰ τηλεγραφήματα τοῦ *Δζάνες*, καὶ τὰ ἐπαρχικὰ τοῦ *Στεφανοπούλου*, καὶ τὰς χειρονομίας τοῦ υἱοῦ *Κουμουνδούρου*, καὶ τὴν βοήν τοῦ *Στεφανίδου*, καὶ τὴν ἐξύττητα τοῦ *Ζυγομαλά*, καὶ τὴν ἀμβλύτητα τοῦ *Σωτηροπούλου*, καὶ τόσα ἄλλα καὶ, ἅτινα μόλις δύναται νὰ σύρῃ τὸ κάρρον τῆς πεζογραφίας;

*

Μὲ συγχωρεῖτε, διότι ἀδυνατῶ νὰ ἐγκαταλείψω εὐκόλως τὸν κ. *Ρηγόπουλον*, τὸν ῥῆγαν αὐτὸν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κοινοβουλίῳ τῆς αἰθερίου φρασεολογίας —σοφῆ *Δειβαδᾶ* τῆς *Κ.λεϊφῆς*, μ' ἀρέσει ἢ λέξις φρασεολογία, τὴν ὁποῖαν προγράφεις, καὶ τὴν κρατῶ διὰ λογαριασμόν μου — τοσοῦτῳ μᾶλλον ῥῆγαν, καθ' ὅσον ἡ μορφή του θαρρῶ πῶς ὁμοιάζει μετὰ κάποιον ἀπὸ τοὺς ρηγάδες τῶν παιγνιοχάρτων. Ἐφώναζε, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ἐπὶ τοῦ βήματος, καταθυμωμένος, ξανακμμένος, καὶ ξελαρυγκασμένος ὁ κ. *Ζηνόπουλος*, προμαχῶν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῶν ἐπερωτήσεων τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῶν ὁποίων τὴν παρθενικὴν ἀγνότητα εἶχε πειραθῆ νὰ κηλιδώσῃ ὁ πρωθυπουργός, ὅτε ἐπεφάνη, τελῶν τὰ εἰσόδια αὐτοῦ ἐν τῇ Βουλῇ, ὁ *Ρηγόπουλος*, ἐντὸς τοῦ μακροῦ ἐπανωφορίου του, χαιρετῶν μετὰ βραδείας μεγαλοπρεπείας, καὶ βαίνων μεγαλοπρεπέστερον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του παρὰ τῷ *Δεληγιαννικῷ* ἡμισφαίριῳ. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ συζητῆται ἡ ἐκλογή *Καλαμπάκας*· εἰσηγητὰς πλειοψηφίας καὶ εἰσηγητὰς μειοψηφίας — δὲν μένει παρὰ νὰ ἔχωμεν καὶ εἰσηγητὰς ἀρνησιψηφίας — ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται, ὁ *Στεφανίδης* ἐμπνευσμένος παραβάλλει τὸν *Σιβιτανίδην* πρὸς *σκαντζόχοιρον*, ὁ *Ζηνόπουλος* καὶ αὐτὸς ὀμιλεῖ, ἐκάστη δὲ ρουφηξὰ τοῦ νεροῦ τὸ ὁποῖον πίνει, μοῦ φαίνεται ὅτι σφουρίζει 'ς τ' αὐτὰ μου;

ἀπελπισία, ὅτε λαμβάνει τὸν λόγον ὁ κ. Ρηγόπουλος, καὶ καθαικείων, δίκην Πηγάσου, ἐπὶ τοῦ Λεβεριέ, ἀνυψοῦται εἰς τοὺς πλανήτας τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, εἰσέρχεται εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἐκεῖθεν μεταπηδᾷ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, δρομολόγιον, τοῦ ὁποίου τέρμα εἶναι . . . ἡ Καλαμπάκκ' ὥστε ὁ λόγος του δύναται νὰ διαφιλονικῆσῃ τὸν τίτλον τοῦ δημοσιευθέντος ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς ἡμετέρας ἐφημερίδος μυθιστορήματος 'Απὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἀπὸ τίνος οὐρανοῦ; καὶ εἰς τίνα γῆν! ἀπὸ τὸν Λεβεριέ εἰς τὸν κ. Σιβιτανίδην. Συμπεραίνων εἰκάζω ὅτι ἐσπευσεν ὁ ἀξιόλογος ἀντιπρόσωπος Πιτρῶν ὑπὸ τοῦ πολλοῦ του ζήλου νὰ προσέλθῃ εἰς τὰς συνεδριάσεις πρὶν τῆς ἐντελοῦς ἀναρρώσεώς του. Δὲν δύναμαι ὁμῶς νὰ μὴ ὁμολογήσω ὅτι κέκρηται ὠραῖον παράστημα ἐπὶ τοῦ βήματος.

Καὶ δύο ἄλλα κρούσματα ποιητικότητος διέκρινα ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς παρελθούσης παρασκευῆς εἰς βῆρος δύο πολιτευτῶν σχετιζομένων τοσοῦτω μόνον πρὸς τὴν ποίησιν, καθ' ὅσον σχετίζεται ὀμοιοκαταληκτοῦσα πρὸς αὐτὴν ἡ οἴησις. Ἄν ὁ κ. Ρηγόπουλος ἐν τῇ ρητορικῇ του ἀντιπροσωπεύει, ὄχι τὴν ἐπαρχίαν του, ἀλλὰ μὲλλον τὴν ρωμαντικὴν ποίησιν τοῦ Λαμαρτίνου, ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς ἐκ Γόρτυνος ὅταν ἀνέφερον ἐν τῷ λόγῳ του τοὺς εἰς ἀνδρας μεταβαλλομένους λίθους τοῦ Δευκαλίωνος, παραβάλλων αὐτοὺς πρὸς τὰ χάρτινα νομοσχέδια τῆς Κυβερνήσεως, τὰ δημιουργοῦνται θέσεις, ἐξεπροσώπει τὴν μυθολογικὴν ποίησιν τοῦ συγχρόνου Δελίου. Καὶ ὅταν ὁ Κυβερνήτης Πετιμεζᾶς, μὲ τὴν βαρεῖαν, ὡς κτύπημα σφύρας, φωνῆν του, μὲ τὸ ἐναγωνιὸν ἀναιδοκαταβλάσμα τοῦ σώματός του, μὲ τὰς κινήσεις τῆς χειρός του, κινήσεις φούρναρη ζυμῶνοντος ἐν

ὄλῃ τῇ ἰσχύϊ τῶν μυῶνων του, πρενέθετον εἰς τὴν ὀμίλῳν του διὰ μακρῶν τὴν περιπέτειαν Ἄγγλου κυνηγοῦ, στερηθέντος τὴν χεῖρα, ἀπελπισθέντος ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶνων, θεραπευθέντος ὑπὸ ἐμπειρικῶν, καὶ κηρύξαντος ὅτι προὔτιμα νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἢ νὰ σωθῇ ὑπὸ τῆς ἐμπειρίας, καὶ ὄλ' αὐτὰ διὰ τὴν εἰκονίση τὸν κ. Καλλιγᾶν, θέλοντα νὰ μᾶς καταστρέψῃ διὰ τῆς ἐπιστήμης, — ὁ Πετιμεζᾶς παρίστα τὴν περιγραφικὴν ποίησιν συνάμα καὶ τὰ εἰς κέντρα ἀπολήγοντα διηγήματα τοῦ Κοπέ.

Ἄντι τῶν προτομῶν τῶν Αὐτῶν Μεγαλειότητων θὰ ἤρμοζον κάλλιον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς βουλῆς μας αἱ προτομαὶ δύο θεοτήτων, ἄλλου ἐπεράστου ζεύγους βασιλέων, οὐτινος ἢ πλειοψηφία τῶν βουλευτῶν μας, ἢ ἔχουσα ὅπωςδὴποτε ἀξιώσεις ἐπὶ τοῦ βήματος, διατελεῖ πιστοτάτη καὶ ἐνθουσιῶδης ὑπήκοος. Οἱ βασιλεῖς οὗτοι εἶναι ὁ Στόμπος καὶ ἡ Φλυαρία. Καὶ ὑπορέετ' ἐπὶ τέλους ὁ στομφοῦδης πάταγος εἰς τοὺς ὠκεανούς καὶ τοὺς κόσμος τοῦ Ρηγοπούλου καὶ εἰς τὰς ἐκάστοτε ἐκπυροκροτήσεις τῶν συνήθων μεταξύ συναδέλφων φιλοφρονήσεων· καὶ εἶναι ἀναγκαῖα ἐπὶ τέλους ἡ πολυλογία εἰς τοὺς οικονομικοὺς λογαριασμούς τοῦ κ. Καλλιγᾶ, καὶ εἰς τὸν κ. Δεληγιάννην, ὅταν ὀμιλῇ ἐν ὀνόματι καὶ ἐπ' ὀνόματι ἐκείνων· τοὺς ὁποίους ἔχει καὶ κατέχει τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ. Ἄλλ' εἶναι κωμικώτατον διὰ μίαν ἀπλῆν ἐπερώτησιν περὶ μιᾶς δασκίλλας ἢ ἐνὸς ἀνθυπαπιστοῦ, ἢ προκειμένου περὶ ἀριθμῶν καὶ πλαιντζῶν καὶ καφεδζήδων, νὰ γίνεται χρῆσις διθυραμβώδους πνευματικότητος, καὶ νὰ φρονῶσιν ὅτι, ὄχι ἀνθρωπινὰ, ἀλλὰ μόνον τραγικῶς ἐκφερομένη ἢ λέξις δεκάρα καθιστᾷ εὐληπτα τὰ βῆσανα τῶν δι' αὐτῆς συναλαττομένων. Καὶ εἶναι γλυκύ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τῆς ἐρ.θ. 370.)

Ταῦτα ὑπῆρχον ἄνθρωποι βεβασιῶντες ὅτι τὰ εἶδον μετὰ πολλῶν ὄρων· καὶ ἰδίως ὁ γέρον Μαρθακὸς ὁ σπογγισθῆρας ἠδύνατο ἐν ἐκτάσει νὰ διηγήθῃ τὴν ὄλην ἱστορίαν πρὸς πάντα περιεργῶν.

Ἄλλ' ὑπῆρχον καὶ οἱ δυσπιστοῦντες πρὸς τὰς διαδόσεις ταύτας· καὶ οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι σύμπασα ἡ παράδοσις αὕτη ἦτο μωρῶν καὶ δεισιδαιμόνων ἀνθρώπων κατασκευάσμα· οἱ δὲ ἐφρόνουν ὅτι τὸ θαυμασιὸν μόνον μέρος τῆς ἱστορίας ἦτο ἀληθές, καὶ ὅντως ἐνταῦθα ἐπεφαινοντο φαντάσματα· ἀλλ' ὅσον διὰ τὸν κόμητα Πραγότσην, οὐδὲ ὅτι ὑπῆρξέ ποτε ἐπίστευον.

Αἱ ἀνκμνήσεις αὐταὶ κατετρόμαζον τὸ πνεῦμα τῆς Αὐγούστῆς τὴν νύκτα, ἡς τὰ συμβῆντα ἔτινα προηγή-

θησαν διηγήθημεν. Ἦτο μεσονύκτιον καὶ δὲν εἶχεν ὕπνον, ἠγνῶσι δὲ καὶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου τῆς. Καὶ εἶχε μὲν πικρῶς εἰλεῖ εἰς τὴν θυρωρὸν νὰ ἔλθῃ νὰ τῇ ἀναγγεῖλῃ οἰκονομικῶς ὅρα καὶ ἂν ἐπανήρχειτο ὁ σύζυγός τῆς. Ἄλλ' αὕτη, ἐπειδὴ ἦτο γηραιὰ καὶ σεβασμια γυνὴ καὶ ἐνύσταζε δεινῶς ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ὡς καὶ πάντοτε, διενόηθη ὅτι ἤθελεν εἶναι σιληρότης νὰ ἐνοχλήσῃ τὸν ὕπνον τῆς δεσποίνης τῆς τοιαύτην ὄραν. Καὶ προτοῦ νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκέψιν ταύτην, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκοιμήθη, ἢ μακαρίτις!

Συνεῖθιζε δὲ νὰ προγεύηται τοῦ ὕπνου καθημένη παρὰ τὸν παραστάτην τῆς ἐστίας καὶ κρατοῦσα τὴν ἡλιακὴν τὴν εἰς τὰς χεῖρας· συγχρόνως δὲ καὶ παρὰ τὴν ἐτέραν γωνίαν, μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ πῦρ, ὁ γέρον Μάνος ὁ σύζυγός τῆς ἐφρεγγεν ἐξηλωμένος μὲ δύναμιν πέντε ἀνδρῶν, καὶ ὠνειρεύετο ὅτι ἡ καλὴ του ἐνυκτέρευεν.

Ἄλλ' ἡ γραικὴ Μανῶ εἶχε τῶν ὄντι τὴν συνείδησιν ἠσυχον, καὶ ἂν ἐκοιμάτο, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀξίη τούτου. Δὲν προσέδραμεν εἰς τὴν πρώτην κροῦσιν τοῦ βόπτου; Δὲν ἠνοιξε τὴν ὄροσθῦραν εἰς τὸν κύριόν τῆς καὶ εἰς τὸν ξένον του; Δὲν ἐπανελέγεισεν αὐτὴν ἐπιμελῶς; Τί ἐσήμαιναν ἂν δὲν ἐνθυμήθῃ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν τῆς ὅτι ἡ σύζυγός του θὰ τὸν περιμένῃ ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς; Οὐδὲ παρετήρησε κἂν ὅτι οὗτος εἶχε κρεμασμένην τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, ὡς νὰ ἦτο τετραυματισμένη αὕτη.

Ἐν τούτοις ἡ Αὐγούστα εἶχεν ἐγερεθῆ, ὡς εἶπομεν.

τατον νὰ ἀνακουφίξῃ τις τοὺς συναδέλφους του ἐκ τοῦ μόχθου τῆς συζητήσεως βυθίζων αὐτοὺς μακαρίως εἰς ὕπνον, διὰ τῆς ἐπὶ ὄρας κατοχῆς τοῦ βήματος, βοηθεῖα τῆς ἀναμηρυκαστικῆς μεθόδου.

*

Προχθὲς τὴν Τετάρτην μετὰ τὰ στερεοτύπως πλέον κηρύσσοντα τὴν ἐναρξίν τῶν συνεδριάσεων τηλεγραφῆματα ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν, διαμαρτυρομένων κατὰ τῶν νέων οικονομικῶν μέτρων, καπνοπωλῶν κατὰ τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ καπνοῦ, οἰνοπωλῶν κατὰ τοῦ φόρου ἐπὶ τῶν οἰνοπνευμάτων, ἐμπόρων κατὰ τοῦ νέου νομίσματος, καὶ τὰ ἀντίθετα τούτοις τηλεγραφῆματα, μετὰ τὴν εἰδικῶς κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης διοργανωθεῖσαν ἐπιδρομὴν μελῶν τινῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ κ. Κρεσενίτου, ἐπιδείξαντος τὰ πρεμάρλια τῆς ἀντιπολιτεύσεώς του, καὶ καμαρονομένου ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη, μετὰ τὴν ἐν τῷ περιδῶλῳ ἀντήχησιν τῶν ὀνομαζῶν Παχὺ σὺν Ζούρκα, μετὰ τὰς δημοκρατικὰς ἀστομαχίας τοῦ Ζυγομαλά, μεθ' ὅλας τὰς τοσοῦτον ἐπεκαθεῖσας πολυδαδάλους ἀτραπούς κατορθώθη περὶ τὰ τέλη ἢ ἐξοδος εἰς τὴν λεωφόρον τῆς ἡμερησίας διατάξεως, καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος ὑψοῦτο ἐπὶ τοῦ βήματος διὰ νὰ ὀμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος. . . . Μὲ τὴν κιτριναδαν τοῦ προσώπου του, καὶ τὸ ἤρμον ἐξωτερικόν του, καὶ τὴν ἀσθενῆ φωνίτσαν του φανίνεται ὡς νὰ ὑφίσταται ἀκόμη τὴν ἐπενέργειαν τοῦ σαβάνου, δι' οὗ τὸν περιετύλιξεν ἡ διάσημος Βελεντζικὴ κατηγορία, καὶ ὀμιλεῖ, ὡς βηματίζει ὁ ἀναρων νύων μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς κλίνης ἐγερσιν. Τὸ τοῦ Προέδρου «ὁ κ. Σωτηρόπουλος ἔχει τὸν λόγον» μπορεῖ νὰ μεταφρασθῆ: «Λάζαρε, δεῦρο ἐξω!» Καὶ ὅταν, ἀμέσως μετὰ τοῦτο ἐγένετο διακοπὴ δέκα λεπτῶν, μπορούσε κανεὶς νὰ

σκεφθῆ: Δίδεται ὀλίγος καιρὸς εἰς τὸν Λάζαρον νὰ τριψῆ τὰ μισανοιγμένα μάτια του, καὶ ν' ἀποτινάξῃ ὀλίγην κόνιν ἀπὸ τὸν τάρνον του. — Ὁ κ. Σωτηρόπουλος θεωρεῖ βλαβερὸν τὸ νέον σύστημα εἰς τοὺς μικροὺς, εἰς τὴν πτωχὴν οἰκονομίαν, εἰς τὸν μικροῦπάλληλον, εἰς τὸν μικροσυναξιοῦχον, εἰς τοὺς μικροὺς, οἱ ὁποῖοι εἶναι περισσότεροι τῶν μεγάλων. Καὶ θέλει νὰ κοπῶσι νομίσματα μονόλεπτα καὶ δίλεπτα, καὶ δὲν θέλει τὰς πολυτελεῖς αὐτὰς δαπάνας τοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ θέλει τὸ περὶ προσόντων ὑπαλλήλων νομοσχέδιον, καὶ δὲν θέλει μερικὰ ἐπαρχεῖα, καὶ μερικὰ τηλεγραφεῖα, καὶ μερικὰ ταχυδρομεῖα, καὶ θέλει οἰκονομίαν, καὶ δὲν θέλει νὰ τὰς λησμονῆ τὸσον εὐκόλως ὁ κ. Τρικούπης, ὁ διαπρύσιος ἄλλοτε κηρυξ ἐκείνων. Τὰ λοιπὰ θὰ τὰ θελήσῃ αὐριον, ὅτε θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὀμιλίαν του ὁ κ. Λεμονῆς, τὴν μέχρι τῆς ὄψιδος παραταθεῖσαν, ἀλλὰ μήπω περατωθεῖσαν.

Κουτρούλης.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἦρχισεν ἡ ἀηδία τῶν πληρωμένων τηλεγραφημάτων, ὡς ἐκφρασίς κοινῆς γνώμης, νὰ πληρῆ τὰς στήλας τῆς Ὄρας. Κουρεῖς, παντοπῶλαι, φαρμακοποιοὶ, γεωμέτραι, μεταξουργοὶ, ἔμποροι, δικηγόροι, ἑλληνοράπται, ὅλοι ἐκ Λαμίας, τοῦ κόμματος, καὶ εἰς καὶ μόνος οἰνοπώλης καὶ εἰς καὶ μόνος καπνοπώλης ἀποφαίνονται οἱ ἐρίφθες ὅτι εἶναι καλοὶ οἱ νέοι φόροι ἐπὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν! Τώρα δὲν ἔμεινε ἄλλο εἰμὴ νὰ συνάξῃ ὁ κ. Τρικούπης ὑπογραφὰς φθισικῶν τοῦ λάρυγγος νὰ ἐγχαρίουν τὸν ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρον του!

Ἐκάθισε παρὰ τὴν λυχνίαν καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός. Εἶχε συμμέτρους τοὺς χαρακτηρισ τοῦ προσώπου, μέλανας μεγάλους ὀφθαλμούς καὶ λίαν συμπαθῆ τὴν ἐκφρασίαν. Ἐφρόριε λευκὴν ἐσθῆτα κομωμένην αὐστηρῶς μέχρι τοῦ τραχήλου. Ἄλλ' ὅσον ἐφαινετο ἐκ τοῦ λαίμου τῆς, ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ἀσφαλῶς τὰ κρίνα καὶ τὸ γάλα καὶ πάσας τὰς ἐκδεδομένας παρομοιώσεις.

Ἦνοιξε βιβλίον τι καὶ προσεπάθησε νὰ ἀναγνώσῃ. Ἄλλ' εἰς μάτην· τὸ βλέμμα ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν σελίδων, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε τὰ γράμματα.

Ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς.
— Σεντίνα, κοιμᾶσαι;

— Δὲν δύναμαι νὰ κοιμῶμαι, ἀφοῦ ἡ κυρία ἀγρυπνεῖ. Τί ἀγαπᾷτε;

Ἦ Σεντίνα ἦτο ὑψηλὴ καὶ ὀστεώδης κόρη τριάνοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, πελιδνὴ καὶ ἀντιπαθητικὴ. Ἄλλ' εἶχεν ἀφοσιώσιν πρὸς τὴν κυρίαν τῆς. Ἦτο σιωπηλὴ καὶ ἐπέβλεπε πᾶν κίνημα καὶ πᾶσαν λέξιν αὐτῆς. Ἦδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐκτελέσῃ χρέη κατασκόπου. Ἄλλὰ μὴ συμπαθοῦσα σπουδαίως πρὸς τὸν Μούραχον, δὲν εἶχε πρὸς τίνα νὰ τὴν προδώσῃ.

Διότι, ἵνα φέρῃ δύο ἀνθρώπους εἰς διάστασιν, ὤφειλον οὗτοι, κατὰ τὴν Σεντίναν, νὰ εἶναι φίλοι τῆς, οὗς νὰ ἀγαπᾷ τρυφερῶς.

— Θέλεις νὰ ἀναβῶμεν ἐπάνω, Σεντίνα;

— Ποῦ ἐπάνω, κυρία;
— Ἐπάνω, εἰς . . . τοῦ Πραγότση.
— Ἦ κυρία εἶναι παραπολὺ τολμηρὰ.
— Φοβεῖσαι, Σεντίνα;
— Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ποσῶς. Ἄλλὰ συμβουλεύω τὴν κυρίαν νὰ ἦναι μετριωτέρα εἰς τὰς παραξενάδας τῆς.
— Ὁ κύριός σου λείπει καὶ θὰ κυττάζωμεν εἰς τὸ πέλαγος, μήπως ἐπανερχεται.

— Ἐγὼ θὰ ἀκολουθήσω προθύμως τὴν κυρίαν, ὅπως εἶναι τὸ χρέος μου. Λέγω μόνον ὅτι ἡ κυρία ἔχει ἄλλοκότους ἐπιθυμίας.

— Ἄλλὰ δὲν ἔχομεν καταλληλότερον μέρος διὰ νὰ παραμονεύσωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου μου.

Ἦ Σεντίνα ἀνῆψε φανόν. Διῆλθον σκοτεινοὺς διαδρόμους, ἀνέβησαν κλίμακας καὶ ἐφθασαν εἰς τὸν Πύργον τοῦ Πραγότση.

Ἐκάθισαν ἐνταῦθα καὶ ἀνέπνεον τὴν θαλασσίναν αὔραν.

Ἦ ἀνατέλλουσα σελήνη ἐπηγγύρου τὰ φωσφορίζοντα κῆμακα καὶ τοὺς ἀπειλητικούς βράχους. Ἦκούετο ὁ πάταγος τῶν κυμάτων θραυομένων κατὰ τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς. Ὁ γογγυσμὸς τῶν νυκτικοράκων ἀντήχῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μελαγχολικὸς καὶ μονότονος ἀπὸ τοῦ ἐγγύς δάσου.

Ἦ Αὐγούστα περιεφερον εὐρὺ καὶ ἱπτάμενον βλέμμα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ ἐγγράψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τὴν ὠραίαν καὶ μυστηριώδη ταύτην εἰκόνα.

Ὁ φίλος Ζαχαροπλάστης κ. Παπαζήσης ἔχει ὀλίγον δίκαιον δι' ὅ,τι γράφει περὶ ἡμῶν τὸν ἐκτυπήσαμεν, διότι ἐνῶ ἐπώλει τὰ γλυκὰ του πρὸς 30 π. λεπτά, τὰ πωλεῖ τώρα πρὸς 30 ν. λ. ἐνῶ ἄλλοι ζαχαροπλάσται τὰ ὑπετίμησαν πρὸς 25· μᾶς εὐρίσκει δὲ ἀντιφάσκοντας διότι ἐνῶ ἐπώλωμεν τὸ φύλλον πρὸς 10 π. λεπτά τὸ πωλοῦμεν τώρα πρὸς 10 ν. λεπτά. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃ ὅτι ἡμεῖς ἐξ ἀνάγκης κερδίζομεν τὸ ἐν λεπτόν. Διότι ποῦ εἶναι τὰ μονόλεπτα, διὰ νὰ γίνεταί ὅλη αὐτὴ ἡ συναλλαγὴ; Καὶ δὲν κερδίζομεν κατὰ φύλλον ἐν λεπτόν, ἀλλὰ μόνον ἡμῖς, διότι ἐκ τῶν 10 λ. τὰ ἐξ λαμβάνομεν ἡμεῖς καὶ τὰ τέσσαρα ὀ πωλῶν παῖς. Εἶχε μάλιστα ἐγερθεῖ κατ' ἀρχὰς μικρὰ ἀπαιτήσεις τῶν πωλούντων παιδῶν νὰ μᾶς πληρῶνουν πρὸς παλαιὰ λεπτά, καὶ ἡμεῖς τοὺς εἴπομεν: Κάμετε ὅπως θέλετε. Ἄλλ' ἀντέστησαν ἡ Παλιγγεσία καὶ αἱ Νεαὶ Ἰδέαι καὶ ἐλήφθη τὸ μέτρον γενικὸν νὰ πληρωνώμεθα μὲ τὴν νέαν δεκάραν. Ἐπειτα λαμβάνει ὑπ' ὄψιν ὅτι ἂν κερδίζομεν ἡμῖς λεπτὸν κατὰ φύλλον, χάνομεν Δρ. 1,80 κατὰ συνδρομὴν; Δύναται νὰ εἴπῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ κ. Παπαζήσης, ὅτι οἱ πελάται του τὸν βιάζον νὰ δεχθῇ 30 ν. λεπτά ἀντὶ 30 παλαιῶν; Καὶ ἂς μὴ μᾶς εἴπῃ ὅτι τὸ νέον 25 εἶναι μόνον 27 1)2 καὶ θὰ ἔχανεν οὕτω 2 1)2, διότι ἡδύνατο νὰ ἐλαττώσῃ τὸ σχῆμα τῶν γλυκῶν του. Ἐπιμένομεν λοιπὸν λέγοντες περὶ ὅλων ὅσοι δὲν ὑπετίμησαν τὰ εἶδη τῶν: Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἢ πρῶτα ἐκλεπτον ἑαυτοὺς ἢ τώρα κλέπτουν τοὺς ἄλλους!

Ἡ εὐλογία τῆς ἐργασίας! Ὁ ἐκ τῶν ἐργολάθων τῶν μικρῶν ἐφημεριδοπωλῶν Σπύρος Τσαγγάρης, μικρὸς καὶ αὐτὸς, ἀφοῦ κατέλαβε θέσιν καλὴν εἰς τὸ τραπέζι τῆς ζωῆς, ἐζήτησε νὰ ἐπιθέσῃ τὸν μόνον ἀληθῆ στέφανον ἐπὶ τῶν κόπων καὶ τῆς ἐργασίας του καὶ ἐτέλεσε τὴν περὶ-

— Ἄλλ' αἴφνης καθήλωσε τὰ ὄμματά ἐφ' ἐνὸς σημείου.
— Βλέπεις, Σεντίνα, τὰ κατάρτια ἐκεῖνα τοῦ πλοίου εἰς τὸν ὄρμον;
— Βλέπω, κυρία.
— Μήπως εἶναι τὸ πλοῖόν μᾶς καὶ ἐπανήλθε;
Τῷ ὄντι, ἐκεῖθεν τῆς ἀντικρῆ ἀκτῆς, ἐνθα ἐσηματίζετο ὄρμος, ἐφαίνοντο ἴστοι πλοίου ὑψηλότεροι ὄντες τοῦ χθαμαλοῦ μέρους τοῦ ἰσμοῦ. Ἄλλ' ἦτο δυσδιάκριτος, ἂν ἦσαν δύο ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες, διότι ἡ ἀνεπαρκὴς λαμπρὴ τῆς μηνσοειδοῦς σελήνης δὲν ἡδύνατο νὰ φωτίσῃ καλῶς. Ἄλλ' ἦτο ὡς εἰρωνεῖα τις τοῦ σκοτούς. Ἡ σελήνη εἶναι τὸ μειδιάμα τῆς νυκτός, μειδιάμα σαρκαστικὸν καὶ πολυλάκεις ἀπαίσιον.
— Δὲν εἰσεύρω, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Σεντίνα.
— Δὲν δύναμαι, τί κρίμα! νὰ γνωρίσω τὴν γαλέραν μᾶς.
— Ποῦτος δύναται νὰ γνωρίσῃ τώρα τὴν νύκτα!
— Ἄλλ' ἐγὼ ἐλησμόνησα, Σεντίνα, ὅτι εἶσαι μύωψ. Βεβαίως οὐδὲ διακρίνεις ἐκεῖνο ὅπου σοῦ δείχνω.
— Τί νὰ διακρίνω; Τὸ πλοῖον; Τὸ βλέπω καλῶς.
Ἡ Σεντίνα ἐψεύδετο. Ἄλλ' ἦτο φίλαυτος.
— Βλέπεις τὰ ἐξάρτια ἐκεῖ;
— Τὰ βλέπω, ἐπέμεινε ἡ Σεντίνα.
Ἡ Αὐγούστα ἐσιώπησε. Δὲν ἡδύνατο βεβαίως νὰ μεταπειθῇ τὴν θεράπαιναν αὐτῆς, ἀφοῦ ἐπέμεινε ὅτι βλέπει.
Ἡ δὲ Σεντίνα προσεποιήθη ὅτι ἐρρέμβαζε καὶ ὅτι ἦτο

θοῦσαν Κυριακὴν τοὺς γάμους του ἐν Πειραιεῖ μὲ μίαν καλὴν Συριανοπούλα, Παροσκειυὴν Ζηκιάκη, ἐν μέσῳ ἐγκαρδίου γλεντιοῦ τῶν πιστῶν του φίλων. Καὶ ποῖος ἦτο παρὰνυμφος; Ὁ ποιητικώτατος φίλος τῶν ἐργατῶν, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐργάτης γράψας τὰς καλλιτέρας σελίδας τοῦ φαιδρῶ τοῦ πνεύματος, ὁ συντάκτης τοῦ «Ραμπαγᾶ», Κλεόνθης Τριαντάφυλλος. Τόσος ἐνθουσιασμός ἐπνεε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, τόσον ψηλὰ ἔβαιναν τὴν νύμφην μὲ λεπτά, ὥστε μία νέα δεκάρα ἔφθασε νὰ κυτλήσῃ τὴν πανσέληνον . . . τοῦ φιλάτου Τριαντάφυλλου. Καλὰ νὰ τοῦ κάμῃ, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐπολέμησε ὅπως τῆς ἤξιζε!

Ἐκ τῆς «Θεσσαλίας» τοῦ Βόλου:
«Ἀπενεμήθη τὸ παράσημον τοῦ Δαυιὴλ εἰς τὸν ἐλεγκτὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Στραγιστηρίου κ. Ἰωάννην Πατρίκιον καὶ τὸν Μοίραρχον κ. Ἰωάννην Καμπούρογλου.»
Ἡ «Θεσσαλία», γνωρίζετε δὲν εἶναι ἐφημερὶς σατυρική.

Ἡ βαφοτριχομαχία ἐξακολουθεῖ. Οἱ μαχόμενοι ἔγιναν μέχρις ὥρας τρεῖς, διότι προσετέθη ὁ Βούρος, θὰ προστεθῇ δὲ ἴσως καὶ ὁ Χριστομάνος.
Αἱ διατριβὴν πέρνου καὶ δίδουν.
Ὁ Ψιακῆς γράφει ὅτι ἐὰν δὲν ἦτο Μιλτιάδης, ἤθελε νὰ εἶναι Λεωνίδα, τοῦθ' ὅπερ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶναι μόνον Ψιακῆς.
Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐξαντληθῇ ὁ Ψιακῆς γράφων, καὶ θὰ μοιράζῃ σ' τοὺς δρόμους τρίχας . . . ἀντὶ λιβέλλων.

Ἡ ἀστυνομία ὅλη θὰ τεθῇ εἰς κίνησιν καταδιώκουσα

κίσηματικῆ.
— Εὐμορφὴ εἶναι, εἶπεν· ἀλλὰ σὲ πιάνει φόβος νὰ κίθησαι ἐδῶ.
— Ψυχὸς κάμνει, Σεντίνα. Δὲν ἐπῆρα μαζὺ μου ἕνα ἐπανωφόρι· ἕκαμα ἀσχημα.
— Ἦξευρα ὅτι δὲν θὰ μείνωμεν ἐδῶ πολὺ, ἂν ἀγαπᾷ ἡ κυρία. Διὰ τοῦτο δὲν τῆς ἐνθύμισα τῆς κυρίας νὰ πάρῃ τὸ ἐπανωφόρι τῆς.
— Ἐμένα μὲ ἀρέσει ἐδῶ. Ἄν μοι ἔκαμνες τὴν χάριν, Σεντίνα, νὰ μοι φέρῃς τὸ ἐπανωφόρι μου.
— Ἄλλὰ δὲν φοβεῖται ἡ κυρία νὰ μείνῃ μόνη τῆς ἐδῶ;
— Ποσῶς δὲν φοβοῦμαι, Σεντίνα. Σὺ δὲν θὰ ἀργήσῃς. Τί ἔχω νὰ φοβηθῶ;
— Ἐδῶ συμβαίνουν παραδόξα, καθὼς λέγουν.
— Μὴ πιστεύῃς, φίλη μου, τὰς μωρὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας διηγούνται.
— Ἐγὼ ποτὲ δὲν τὰς πιστεύω. Ἄλλὰ τὸ χρέος μου εἶναι νὰ συμβουλευῶ τὴν κυρίαν.
— Ἰππαγε λοιπὸν νὰ μοι φέρῃς τὸ ἐπανωφόρι μου. Εἰς τὸν ἐπιτακτικὸν τόνον τῆς τελευταίας ταύτης παρακαλεύσεως δὲν ἴσχυσε ν' ἀντισταθῇ ἡ Σεντίνα. Ἠγέρθη καὶ λαβοῦσα τὸ ρῶς κατέβη.
Ἡ Αὐγούστα ἔμεινε μόνη ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου καὶ ὑπὸ τὸ ρῶς τῆς σελήνης.
Ἠκούσθη τὸ τελευταῖον βῆμα τῆς Σεντίνης ἀπομα-

νὰ συλλάβῃ τὰς τρίχας αὐτὰς, ὑποπτεύουσα μήπως προέρχωνται ἀπὸ μηδενιστὰς Ἑλληνας ἐναντίον τοῦ Βασιλέως.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ κ. Ψιακῆς ἐτέθη ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, διότι ὑπάρχουν σταθεραὶ ὑπόνοιαι μήπως κακοποιήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ κ. Λεονάρδου.

Μὲ τοὺς φόβους αὐτοὺς ἀφ' ἐτέρου ὁ κ. Λεονάρδος ἐπαθεν, ὡς μανθάνομεν, φρενοβλάβειαν . . . τριχῶν.

Ἄλλη εἰδήσις.
Ὁ τραπέζιτης κ. Βούρος ὅστις προχθὲς μᾶς ἔδωσε τὰ πρωτόλαια τοῦ ὕφους του προτοιμάζει δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε, φρ. εἰκοσιπέντε, ὑπὸ τὸν ἐξῆς τίτλον:

ΑΙ ΤΡΙΧΕΣ

ἦτοι

ΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Τρίχα** βαμμένη.
- Τρίχα** μισοδαμμένη.
- Τρίχα** λευκὴ, μᾶμμη τῆς πρώτης.
- Τρίχα** Ψιακῆ, ἀντίζηλος τῆς βαμμένης.
- Χριστομάνος**, δήμιος.
- Βούρος** ἢ Βῶρος, εἰσαγγελεύς.
- Χημεία**, θαλαμηπόλος.
- Λεονάρδος**, δούξ Τριγωνίας.
- Τριχέαις**, μάγισσα.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΩΦΑΛΑΑ

Χλωριούχοι καὶ, Καραμπογιὰ, Ὑδρόργυρος, σιαγὼν τοῦ Δημητρακάκη, Περούκα τοῦ Φρεαρίτου, Χωροφύλακες, Σταμούλης, Κλητῆρες, Λωποδύται, Λεμονόκουπες, καὶ Δεκάστρος.

Καλῶς ἦλθον ἡ νέαις βρῦσαις τοῦ Δημάρχου μᾶς . . . χρυσαῖς, πράσιναις, ποσεινόχρυσαις, χρυσοπράσιναις, μὲ τὴν Ἀθηνᾶ τους, μὲ τὰ ἐθνόσημά τους, μὲ τὸν μοχλόν τους, μὲ τὰς βᾶσεις τους, ἀπλαῖς, κομψαῖς, δροσεραῖς . . .

Τώρα δὲν μᾶς λείπει ἄλλο παρὰ νερό. Ἄλλὰ περὶ νεροῦ ἐμορφώσαμεν τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἂν ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθῆνας θὰ τὸ φέρῃ ὁ Σοῦτζος καὶ ἀπόδειξις τῆς γνώμης μᾶς εἶνε τὸ τί νερὸ ἦρε καὶ τί θὰ παραδώσῃ, ἂν παραδώσῃ.

BIBLIA ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΙΑ΄.

Διὰ τοῦ Κ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας: Ἐλήφθησαν	
παρὰ τῆς κ. Σίλλαρ	φρ. 5
Παρὰ τοῦ κ. Φαραῆ	" 3
Ἐκ καταγεγραμμένων φαιδρῶν λοταρχῆ	" 4

κρυμμένης καὶ ἔκτοτε σιγῇ ἐπεκοίτησεν.
Ἐν τούτοις ἡ Αὐγούστα μείνασα μόνη ἐπὶ τοῦ πύργου μετενόησε διὰ τὴν τύχην τῆς καὶ ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ. Τὸ μυστηριώδες αἰσθημα τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου, ὅπερ παρὰ πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ πάντα θετικὸν συλλογισμὸν, ἐπιδραῖ πάντοτε ἐπὶ τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίως τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, ἦτο παρὰ τοῖς προγόνοις ἡμῶν, ὡς γνωστόν, λίαν ἰσχυρόν· εἶχε δὲ ὁ φόβος οὗτος καὶ θέλην τρῶν τι διὰ τὴν συμπαθεῖ ψυχὴν τῆς γυναικὸς ταύτης.
Ἡ Αὐγούστα ἀνεπόλει ἄκουσα καὶ ἐπανελάμβανε πρὸς ἑαυτὴν, ὡς μάθημα παιδαγωγοῦ, τὰς ἀλλοκότους διηγήσεις ἃς ἤκουε παρὰ τῶν γυναικῶν τῆς περὶ τοῦ πύργου τούτου. Ἀνεζωγράφει τὴν μορφήν τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης γυναικὸς, τῆς κομῆσης, ἥτις, ἂν ἡ ἱστορία ἦτο ἀληθῆς, εἶχε κατακρημνισθῇ πρῶταν τινὰ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ἐπάλλεων τούτων καὶ εὔρε μετὰ τοῦ τέκνου τῆς τὸν θάνατον ἐντὸς τῶν κυμάτων, ἅτινα ἦσαν τὸ τελευταῖον λίκνον αὐτοῦ.
Ἄνεπλαττε τὴν φοβερὰν προτομὴν τοῦ φρικώδους ἐκείνου κόμητος, ὅστις, μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο, ἐξήκολούθησεν, ὡς ἔλεγεν ἡ παραδόξις, νὰ ἐπισωρεύῃ καὶ ἄλλα ἐγκλήματα ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ῥίπτων καθ' ἑκάστην τὰ θύματα του ἀπὸ τοῦ πύργου τούτου, ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ μοιῶσῃ τὴν θάλασσαν μὲ πτώματα.
Ἄνεπόλει ταῦτα καὶ ἠσθάνετο βίγος.
Πλὴν δὲ τούτου καὶ ἄλλος τις φόβος κατεῖχε τὴν ψυ-

ψὴν τῆς· ὁ φόβος μὴ παρατηρηθῇ καὶ σχολιασθῇ ὑπὸ τινος ἀδικαίτου θεραπεινίδος ἢ ἀνοδός τῆς εἰς τὸν πύργον καὶ ἡ κάθοδος τῆς Σεντίνης ἀνευ αὐτῆς. Ἦξευρε τί ἐσήμαινε τὸ νὰ δώσῃ ἀφορμὴν κακολογίαις εἰς τὰς θεραπεινίδας, ἀφοῦ αὐταὶ καθ' ἑκάστην τὴν ἐκκαλοῦν ἀνευ ἀφορμῆς.
Παρήλθον στιγμῆς τινες καὶ ἠκούσθησαν βήματα ἀνεβαίνοντος.
— Πολὺ ταχέως ἐπανήλθεν ἡ Σεντίνα, ἐψιθύριεν ἡ Αὐγούστα. Ἄς ἔλθῃ, δόξα σοι, ὁ Θεός.
Ἐν τούτοις τὰ βήματα προσήγγιζον καὶ καθίσταντο βαρέα.
— Παραδόξον, δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸ βῆμα τῆς Σεντίνης. Ποῖος νὰ εἶναι; εἶπεν ἡ Αὐγούστα.
Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἐνεφανίσθη, ὡς φάσμα, ἐνώπιόν τῆς ἀνθρώπος τις ἀγνωστος· ὃν τι, ὅπερ οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ.

ΚΕΦ. Ε΄. — Ὁ πειρασμός.

Ἡ Αὐγούστα ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς πλίκης, ἐφ' ἧς ἐκάθητο, ὡς αὐτόματόν τι. Ἐξέπεμψε κρυγὴν καὶ ἤρχισεν νὰ τρέμωσι τὰ μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς.
Ὁ ἀγνωστος ἄμα ἰδὼν αὐτὴν ὡπισθοδρόμησεν, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη ὅτι ἐπτοίθη.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ

Ο όμογενής Μ. είναι τρομερά φιλάργυρος και κκο-πληρωτής.

Οί υπηρέται του τραβοῦν τὸ διάβολό τους ὡς πού νὰ πληρωθοῦν.

Ένας ὑπηρέτης του μᾶς ἔλεγε προχθές.

Τῆς ἄλλαις μπαίνω μέσα σ' τὴν κάμαρά του, χωρὶς νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα καὶ τί βλέπω; . . . Τ' ἀφεντικό μου ἔκοβε τὰ μαλλιά τοῦ Γιάννη, τοῦ ἀμαξῆ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ δώση λερτὰ νὰ πάη σ' τὸν κουρέα.

Οἰκογενειακά :

Ολίγα στιγμὰι πρὸ τοῦ δείπνου :

— Ἀφέντη, ἡ καρτέλαις δὲν φθάνουνε γιὰ τοὺς προσκαλεσμένους.

— Πῶς, εἴμεθα ὅλοι δώδεκα κ' ἔχουμε δώδεκα καρτέλαις.

— Ναι, μὰ τῆς μιανῆς τὸ πόδι εἶναι σπασμένο. Ὁ-ποιος καθήση θὰ πέση.

— Δὲν πειράζει, τὴ βάζεις τῆς πεθερᾶς μου.

Ἄλλα οἰκογενειακά :

— Πῶς πάγει ἡ νέα δούλα σας;

— Ὡ! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. Φαντάσου, δὲν ἔχει παρὰ τὸν δῖκό της.

— Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ἄμ' ὅλαις ἡ ἄλλαις πού εἶχε ἡ κάθε μὰ ἀπὸ πέντε !!

Ἱστορικόν :

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἑλληνικῷ ναῶ ἐν Τεργέστῃ.

— Ποῖα εἶσθε, κυρία; εἶπεν.

Ἡ Αὐγούστη δὲν ἀπήντησεν. Ἡ γλώσσά της εἶχε παραλυθῆ.

Ὁ ἀγνωστος παρατηρήσας τὸν τρόμον, ἐν ἐνεποίησεν εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην, ἀνέλαβε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην γονυπετῶς, κυρία, εἶπε.

Καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδάφους.

— Σὰς ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην, κυρία, ἐπανελάβε, διότι σὰς ἐπροξένησα τρόμον ἀκουσίως, καὶ ἡ ἀπερισκεψία μου εἶναι ἀξία πάσης μομφῆς καὶ κατακρίσεως. Θὰ εἶσθε βεβαίως ἡ σύζυγος τοῦ εὐγενοῦς ἰδιοκτῆτου τῆς ἐπαύλειος ταύτης.

Ἡ Αὐγούστα ἀνέλαβε μικρὸν θάρρος, ἀλλὰ δὲν ἀπῆντησε.

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶσθε ἡ κυρία τοῦ οἴκου τούτου, ἐπανελάβε ὁ ἀγνωστος. Καὶ ἐγὼ, κυρία, εἶμαι ξένος σας. Τὴν νύκτα ταύτην ὁ σύζυγός σας μοὶ παρέσχε φιλοξενίαν.

— Ὁ σύζυγός μου; εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Ναι, κυρία.

— Ἐπανελάβε;

— Ἐπανελάβε μὲν ὄμοῦ.

— Πότε;

— Πρὸ τριῶν ὥρων.

Ἐτελοῦντο οἱ γάμοι δύο ὁμογενῶν, Βασιλείου καὶ Σακφοῦς.

Ὁ ἱερεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄνδρα :

— Βασιλῆ θέλεις τὴν Σεπῶ, διὰ νόμιμόν σου γυνή;

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα :

— Σεπῶ, θέλεις τὸν Βασιλῆ διὰ νόμιμόν σου ἄνδρ.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ ταξείδιον τοῦ μέλιτος, ὁ ἱερεὺς νύχθη :

— Καὶ ὑπὲρ τῆς κατευδύσεως τοῦ Βασιλῆ καὶ τῆς Σεπρ . . . ὠώρας!

— Μὴ ἀκούετε τοὺς κόλακας.

— Καλὴ συμβουλή! μὰ τότε πῶς θὰ κκ-κλάβω ὅτι μὲ κολακεύουν;

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΕΥΘΥΜΕΙ.

Eastbourne.

(Ἰδι ἐπιθ. 370.)

Τὸ Eastbourne, ὡς ἀριστοκρατικὸν παράλιον, δὲν εἶναι ἄμοιρον προσώπων ἀνηκόντων εἰς ξένας ἐθνικότητας. Ὑπάρχουσιν ἱκανοὶ Γάλλοι, ἰδίως Παρισιοὶ, οἵτινες μὲ τὸν κωμικὸν σχεδίου ὑψηλὸν πῖλον των, μὲ τὸ λεπτόν κ' εὐλύγιστον βραβιδιὸν των, μὲ τὸν ἀνεσυρμένον μύστακά των, μὲ τὰς περιέργους ἐσπουδασμένας κινήσεις των, μὲ τὰς ποικίλας στροφάς των, καὶ τὰς αἰσθηματικωτάτας βίπας τῶν βλεμμάτων, καθίστανται ἀντικείμενα ἐπιμόνου περιεργείας καὶ μυστηριώδους θυμηθίας εἰς τοὺς ἐνταῦθα Ἀγγλοῦς. Ἀπεκατέσασμεν τὴν θυμηθίαν τῶν τελευταίων μυστηριώδη, διότι ὁ Ἀγγλος καὶ τοι

— Ποῦ εἶναι;

— Νομίζω ὅτι κοιμάται.

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ;

— Ἐμειναν εἰς τὸ πλοῖον.

— Εἶναι αὐτὸς ὑγιής;

— Ὑγιής.

— Ἡ ἐκδρομὴ του δὲν εἶχε δυσάρεστον;

— Ὅχι, εὐτυχῶς.

— Καὶ διατί δὲν μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἦλθε;

— Ἐπίστευσεν ὅτι κοιμήσασθε, κυρία.

— Καὶ σεῖς;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπανεφέρει τὸν ξένον εἰς τὴν θέσιν του.

— Θέλετε νὰ εἴπητε πῶς ἀνέβην ἐδῶ ἀπρεπῶς καὶ παρῶρως. Ἐχετε δίκαιον, κυρία, εἶμαι ἔνοχος. Κατεχράσθη τῆς φιλοξενίας τοῦ εὐγενοῦς συζύγου σας. Ἄλλὰ δὲν εἶχον ὕπνον καὶ ὑπέφερα πολὺ. Ἐπεθύμησα νὰ εὐρω ὑπαιθρὸν τι διὰ νὰ ἀναπνεύσω ἀέρα. Σὰς παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ μὲ συγχωρήσητε.

Ἡ Αὐγούστα δὲν ἀπῆντησε.

(ἀκολουθεῖ)

Μποῦμ.

στερούμενος πολλῶν τυπικῶν προσόντων, ἔννοσῃ καὶ λα-τρνεῖ ἀπρεργαλίτως τὴν οὐσίαν τῆς εὐγενείας, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε οὐδ' εἰς τὰς κωμικωτέρας περιστάσεις δύναται τις νὰ ἴδῃ σαρκαστικὸν μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη του, οὔτε ν' ἀκούσῃ εἰρωνικὸν τινα καγχασμὸν, ἐξ ἐκεί-νων οὓς συνεχῶς ἀρέσκειται νὰ ἐκτυλίσῃ καθ' ἐκάστου προσώπου ἢ πράγματος ἡ jeunesse dorée τῶν Παρισίων Βουλευτῶν. Ἡδυνήθην νὰ τοὺς ἴδω ὅλους τοὺς Γάλλους τοὺς ἐδρισκομένους εἰς τὸ παράλιον τοῦτο καὶ νὰ τοὺς διακρίνω ὅταν ἡμέραν τινα συνέπεσε νὰ ἤχησῃ ἡ Μουσικὴ τὴν Μασσαλιώτιδα. Εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ περιφῆμου τοῦτου ἤχου ἀπαξάπαντες οἱ παράφοροι οὔτοι καὶ ἐνθουσιῶδες Γαλάται ἀνεσκήρτησαν ἐπὶ τῶν ἐδρῶν των, ὡς κύνες ὀσφραϊνόμενοι θήραμα, καὶ ἀνεγερ-θέντες ἀνεπέτασαν τοὺς πῖλους των, τὰς βράβδους των, τὴν κεφαλὴν των, τὰς χεῖράς των, τὰ χεῖλη των, καὶ ἤρξαντο νὰ κινῶνται καὶ νὰ κραυγάζουσιν ὡς δαιμον-ιωδῆτες, ἐν ᾧ οἱ παρευρισκόμενοι Ἀγγλοὶ, ἐκπληκτικοὶ, ἐμβρόντητοι, ἐννοεῖ, μὲ διεσταλμένους ὀφθαλμούς καὶ στόμα κεχηνὸς παρετήρουν τοὺς ἐμμανεῖς ἐκείνους Κο-ρύθαντας ὡς περιεργὸν ἀγέλην ἀγνώστων ζώων. Καὶ ἀντὶ νὰ μειδιῶσιν τὰ καλοκάγαθα ταῦτα καὶ ἀφελῆ ὄντα, ἀντὶ ν' ἀρξίσωσι σκόμματα καὶ γέλωτας πρὸ τῆς θυμηδεστάτης ἐκείνης σκηνῆς ἐξηκολούθουν νὰ βίπτωσι ἐπ' αὐτῆς βλέμματα πλήρη ἐκπλήξεως καὶ σπουδῆς, μέχρῃς οὐ ἡ τρικυμία τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκόπασεν ἐντελῶς.

Μία ἐκ τῶν ῥομαντικωτάτων εικόνων ἃς παρίστην ἡ παραλία τοῦ Eastbourne, εἶναι ἡ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀμπώτιδος, ἣτις περὶ τὸ δεῖλι, διαδέχεται πάντο-τε τὴν κοινωνικὴν παλέρριαν τῆς πρωΐας. Τὰ κύματα ἀποσύρονται πρὸς τὰ ἔνδον εἰς ἀρετὴν ἀπόστασιν, ἀφι-νοντα ἐλευθερὰν ὠραίαν τινα ἔκτασιν καλυπτομένην ὑπὸ ὕψους ἄμμου, ποικίλων ὀστράκων, καὶ πρασίνων θαλασ-σίων χόρτων. Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἄκραν τῆς μαλθακῆς ταύτης ἐκτάσεως παρατάσσονται ἀπειροὶ συστοιχίαι κούφων, εὐπρεπῶν, καὶ κομψοτάτων λεμβιδίων, ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τῶν ὁποίων δύναται τις ἀλανθᾶτως νὰ δια-γνώσῃ τὸν χαρακτῆρα τῶν κατόχων. Αἱ μὲν, φέρουσαι ἐφ' αὐτῶν ὄνομα γυναικῶς, δηλοῦσι τὴν αἰσθηματικό-τητα τοῦ κυρίου των, πλὴν αὐταὶ σχετικῶς εἶναι ὀλί-γιστα. Ἐπ' ἄλλων τινων βλέπει τις πομπώδεις καὶ ἰ-δανικὰς ἐπιλήσεις, παριστάσας τὴν φανταστικότητα τοῦ ἀναδόχου. Αἱ πλεῖστα ὅμως, συμφῶνως καὶ πρὸς τὸ ἐγώστικώτατον Ἐθνικὸν πνεῦμα τῶν Ἀγγλῶν, ἐ-χουσι τίτλον παραστατικὸν τῆς Ἀγγλικῆς δόξης, καὶ τῶν Ἀγγλικῶν κατορθωμάτων. Οὕτω συνήθως αἱ λέμ-βοι καλοῦνται Wellington, Nelson, Waterloo, Britannia, Albion, Crimea κ.τ.λ. Οἱ λεμβοῦχοι, εὐσωμοὶ καὶ ἤρε-μοι ἄνδρες, καλύπτοντες τὰ ἀθλητικὰ μέλη των διὰ τινος κωνοῦ μαλλίνου ὑφάσματος, ἴστανται ἐμβριθεῖς καὶ συνηλοὶ παρὰ τὰς λέμβους των, ἀναγινώσκοντες τὴν ἐφημερίδα των καὶ καπνίζοντες τὴν κλασικὴν πίπα των. Καὶ διέρχονται ἀταράχως καὶ ἀξιοπρεπῶς, οἱ ἐ-ξαίρετοι οὔτοι ἄνδρες, ὀλοκλήρους ὥρας, ἀφιερωμένας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὸ κάπνισμά των, μέχρῃς οὐ τοὺς ἐξεγείρη τις τῆς διακριτοῦς ταύτης ἐνασχολήσεως των χάριν τῆς λέμβου των. Καὶ τότε ἄνευ μεταβολῆς τινος εἰς τὴν ἐκφρασίαν των, ἄνευ λέξεως τινος, ἄνευ

ταπεινῶν, ἀλλὰ καὶ ἄνευ κῆλαδῶν τρόπων, ὠθοῦσι τὴν λέμβον των πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀναλαμβάνουσιν ἀ-βιάστως τὸ ἔργον τῆς κόπης. Ἡ ἀφέλικα καὶ ἀξιοπρέ-πεια τῶν εὐγενῶν τούτων χειρωνακτικῶν μοὶ ὑπενθυμίζει τὸ ἀκόλουθον ὠραῖον ἐπισόδειον λαβῶν χώραν ἐν τῇ παραλίᾳ ταύτῃ.

Ἡ Δούκισσα τοῦ Devonshire, ἐκείνη ἣς τὸ ἔκτακτον κάλλος τὴν ἀπεθανάτισεν εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἀγγλι-κῆς ἀριστοκρατίας, καὶ κατέστη αἰτία νὰ κλαπῆ μου-στηριωδῶς ἐκ τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης ἡ περιφημὸς εἰκὼν τῆς, περιεπάτει περὶ τὸ δεῖλι ἡμέρας τινος κατὰ μήκος τῆς παραλίας μὲ τὴν ἀκολουθίαν τῆς.

Ἀφῆνης παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως νεκρὸν τινα καὶ ζωντὸν λεμβοῦχον, ὅστις μ' εὐσταθῆς βῆμα, μὲ τὸ πιλί-διον εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ τὴν κωνοσύριγγα ἐ-σβεσμένην εἰς τὴν δεξιάν, παρετάχθη πρὸ αὐτῆς, βίπτων διαρκῆς καὶ διάπυρον ἐπ' αὐτῆς βλέμμα.

Οἱ ἀκόλουθοι ἠθέλησαν νὰ τὸν ἀπωθήσωσιν, ἀλλ' ἡ Δούκισσα, ἣς ἡ ἀγαθότης ἦτο τόσον ἔκτακτος ὅσῳ καὶ ἡ καλλονή, τοῖς ἀπηγόρευσε τοῦτο.

— Τί θέλεις ναῦτα μου; τῷ λέγει συμπαθῶς.

— Ὀλίγον πῦρ' ἀπῆντησεν οὗτος δεικνύων τὴν κωνοσύριγγά του.

— Πῦρ; ἐπανελάβε ἡ ὠραία ἀριστοκράτις μειδιῶσα. Ἄλλὰ δὲν ἔχω δυστυχῶς.

— Ὡ! εἶπεν οὗτος ἐμπαθῶς, σφενδονίζων τὴν κωνοσύριγγα καὶ πιέζων τὴν καρδίαν του, ὦ! ἔχουσι το-σαύτας φλόγας τὰ λαμπρὰ βλέμματά Σας.

Καὶ ὁ μεταγενέστερος οὗτος Ἰξίων, ὁ τολμήσας νὰ ποθήσῃ τὰ θέλητροα τῆς Ἴρας ἐκείνης τοῦ Βρεταννι-κοῦ Ὀλύμπου, ἀπῆλθε κατηφής.

Ἐκτοτε δὲ ὅταν ἡ ἐξικισία Δούκισσα ἤκουεν ἐν ταῖς αἰθούσαις, τὰς βεδικασμένας καὶ τυπικὰς φιλοφρονήσεις τῶν λατρευτῶν τῆς, τὰς διέκοπτεν ἀποτόμως, ἀκρω-νοῦσα μετὰ συμπαιθείας :

— Ἄ! Ποῦ εἶναι ὁ ναύτης μου! . . .

Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρω θεάματος δίδει μεγάλην ἀφορμὴν μελέτης καὶ τὸ θέμα διαφόρων προσώπων ἄτινα κατὰ τὴν ὥραν ταύτην συρρέουσιν ἐν τῇ παραλίᾳ, καὶ εἴτε ψάλλοντα, εἴτε ἠχοῦντα ὄργανόν τι, εἴτε ἐκτελοῦντα περιέργους καὶ κωμικὰς κινήσεις, λαμβάνουσιν ἀμοιβὴν τινα παρὰ τῶν πολυπληθῶν θαμῶνων τῆς παραλίας. Ἐνταῦθα παρατηρεῖται συμπαιθεῖς τις γυνή, ἣς ἡ μορφή μακρτερῆ παρατηρεῖται καλλονῆν, καὶ ἡ ἐσθής, πεπω-κυῖαν μεγαλειότητα, ἔχοντα πρὸ' ἐκυτῆν [δύο μικρὰ, εὐπρεπῆ τέχνα, ἄτινα διὰ τῆς γλυκεῖας φωνῆς των καὶ τοῦ μουσικοῦ ὄργανου συνοδεύουσι τὸ μελαγχολικὸν τῆς μητρὸς των ἄσμα, καὶ ἄτινα ἐρυθριῶσι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καθ' ἣν τείνουσι τὴν χεῖρά των δειλῶς πρὸς εὐτελῆ ἀμοιβήν. Ἐκεῖ πεντὰς ὀλοκλήρους παιδίων, ὧν τὸ μικρότερον εἶναι σχεδὸν νήπιον καὶ τὸ μεγαλύτερον μό-λις δωδεκαετές, ἄτινα ἡ φυσιογνωμία προδίδει ὡς ἀ-δελφῶς, καὶ ὧν ἡ συμπαιθεῖς κατήφεια διαψεύδει τὴν ἀπαλὴν ἡλικίαν, ἴστανται μόνα, συγκεκινημένα καὶ μετὰ θαυμαστικῆς τέχνης ἄπαντα, μέχρῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ νηπίου, ὠθοῦσι ρυθμικῶς τὰ μικρὰ των πλῆκτρα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν βραβιτιδίων των. Πόσα ὑπέστησαν ἀρὰ γε οἱ δυστυχεῖς οὗτοι νεοσοῖ, οὓς ἐξεκόλαψεν ἡ ἀθλιότης

καὶ ἔθρεψεν ἢ ἔνδεια, πόσα ὑπέστησαν ὅπως χραχθῶσιν ἐν τῇ τρυφερᾷ μορφῇ των αἱ γραμμαὶ τῆς μερίμνης, ἐν τῇ ἀπλοῖκῃ καρδίᾳ των τὰ ἔγνη τῆς Ολίψεως, καὶ ἐν τῷ βρεφικῷ πνεύματι των αἱ τομαὶ τῆς τέχνης! Καὶ τίς εἶδε πόσα ἔχουσι νὰ ὑποστῶσιν εἰσέτι τὰ οἰκτρὰ ταῦτα πλάσματα ὧν ὁ βίος εἶναι πόλεμος μὲ συνήθημα τὸν ἄρτον, καὶ νίκην τὸν θάνατον! . . . Ὡ Ἀλφρέδε! Ὡ Μυσσέ! Τελευταίε Βοημὲ τοῦ Σηκουάννα ἔχεις δίκαιον . . .

L' homme est unapprenti. La misère est son maître! . .

Ὀλίγον περαιτέρω παρατηρεῖται μία τριάς, ἣν ἡ δυστυχία καθίστησιν ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον. Εἰς νέος, ἢ μᾶλλον μείραξ, πελιδνός, ὀστεώδης, ἀσθμαίνων, καὶ ἐν τούτοις πιέζων τὸ ἀσθενὲς στήθος του ὅπως παραγγύγη ἄσμα! Ἄλλ' εἶναι ἄσμα ἐκεῖνο; Ὁχι, εἶναι στεναγμός, εἶναι βόγγος, εἶναι ἐκπνοή! Ὁχι! Δὲν ψάλλει, στηθοσκοπεῖ ἑαυτὸν ἐνώπιον τῆς εὐθύμου καὶ ἀδιαφόρου κοινωνίας καὶ φαίνεται ὡς ἐὰν τῇ λέγῃ:

— Στῆθι! Δὲν προσέχεις εἰς τὴν ὠχρότητά μου, δὲν ἐννοεῖς τὸν μαρασμόν μου, δὲν βλέπεις τὴν ἀγωνίαν μου, δὲν διακρίνεις τὰς ἀλγηδόνας μου, πάντα ταῦτα δὲν δύνασαι ἴσως νὰ διαγνώσῃς, διότι δὲν εἶσαι ἰατρός, δὲν εἶσαι ψυχολόγος, δὲν εἶσαι φιλόσοφος, ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ρογχώδης τρέμουσα καὶ ἀσθενὴς φωνή μου, εἶναι μαρτύριον καταληπτόν τοῦ καταθροωτικοῦ πάθους μου. . . Πλὴν ἐὰν πάντῃ ταῦτα τὰ ἐννοεῖς, ἀλλὰ τὰ παραβλέπεις διότι δὲν εἶναι ἐργασία, καὶ δὲν ἀμείβεις εἰμὴ τὴν ἐργασίαν, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡ σπαρακτικὴ, ἢ διακεκομμένη, ἢ ἐκλείπουσα φωνή μου, ἣτις ἐὰν ὡς μαρτύριον τοῦ πάθους μου δὲν ἐπισύρῃ τὸ ἔλεός σου, ἄς προκλήσῃ τοῦλάχιστον τὴν ἀμοιβὴν σου ὡς ἐργασίαν, ὡς ἄσμα, διότι ἐπὶ τέλους εἶναι ἄσμα κύνειον, καὶ ἀφ' οὗ τρέφεις τοὺς κύνους εἰς πολυτελεῖς δεξαμενὰς, δὸς καὶ εἰς ἐμὲ ἐν τεμάχιον ἄρτου, διὰ νὰ τὸ καταθροωθίσω ὑπὸ τὸ εὐτελὲς καὶ νοσηρὸν στέγασμά μου! . . .

(Ἀκολουθεῖ)

Timeson.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΛΕΠΤΟΥΣΑΙ

Αἱ ἥρωίδες τῶν ἐπανοφωρίων τὰς ὁποίας ἐν δειλιγόν συνέλαβεν ἡ κλεπτοπαγίς τοῦ Κωστοπούλου, αἱ θρέψασαι ἐπὶ τίνας ἡμέρας καὶ τὰς ἐφημερίδας καὶ ταῖς κουβένταις καὶ τὰς εὐφυολογίας μας καὶ ποιικίλασαι τὴν μονότονον σχολαστικότητα τῶν Ἀστυνομικῶν δελτίων ἐδικάζοντο χθὲς περὶ τὴν δεκάτην ἐν τῷ Πλημμελειοδικεῖω.

Αἱ κατηγορούμεναι ἦσαν τρεῖς ἀδελφαὶ Ἀθηναῖαι, μὲ τὸ σπῆτι των, καὶ τὰ ἐπαγγέλματά των.

Ἡ πρῶτη Πιτρούλα Μωραῖτου μαῖτα ἀποκρούουσα φυσιογνωμία· ἀλλ' οὐχ' ἦττον σκληρῶς πληγεῖσα ὑπὸ τῆς σκληρότητος, οὐχὶ τοῦ σκαμνίου τῆς κατηγορουμένης, ὅπου ἐκάθησεν, ἀλλ' ἐνός μάρτυρος, ὅστις ὀμιλῶν περὶ αὐτῆς, τὴν ἀπεκάλει γραιῖα. Ἡ δευτέρα Κλεοπάτρα Σταματοπούλου, ὡς εἰκοσιν ἐτῶν, μελαγχροινὴ, μελανοβλέφαρος, νοστιμοῦλα, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένη, καὶ ἐπιδεικνύουσα δύο πόδας, θαυμασίως μικρο-

γλύπτους· τώρα ἐνωῶ, διατὶ κατηγορεῖται ὅτι ἐκλεπτεν ἐπανοφώρια· εἶχε πεποιθήσιν ὅτι, ἂν ἀνεκαλύπτετο, θὰ τὴν ἐσωζαν τὰ πόδια της.

Ἡ τρίτη, Σταματῖνα Σταματοπούλου, ἦτο ἀποῦσα.

Ἄπκς ὁ ἐμπορικὸς κόσμος τῶν ὁδῶν Ἐρμοῦ καὶ Αἰόλου ἦτο συνηγμένος ἐκεῖ. Τὰ πτωχὰ ἐπανοφώρια ἐσπαρταροῦσαν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τοῦ ἄλλου τὰ χέρια πρὸ τῆς ἔδρας τῶν δικαστῶν.

Ἐζητάσθησαν δέκα μάρτυρες, οἱ ἐξ τῆς κατηγορίας.

Ὅλοι ἐμποροὶ, ἐκτὸς τοῦ Κοσκινᾶ, δικηγόρου, τοῦ δημοσίου κατηγοροῦ, καὶ μιᾶς γυναικός. Ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα, ἢ κάλλιον ἢ μόνη ἐνδιαφέρουσα μαρτυρία, ἦτον ἡ τοῦ Λάππα, ὑπαλλήλου τοῦ καταστήματος τοῦ Κωστοπούλου, τοῦ ἀνακαλύψαντος καὶ κατασχόντος εἰς τὰς χεῖράς των τὰ κλοπιμαῖα. Ὁ μάρτυς ἀφηγεῖται τὰ τῆς κλοπῆς.

Ἦλθον, ἐζήτησαν νὰ ἀγοράσουν ὀμπρέλλας. Εἶχον ἔλθει καὶ ἄλλοτε, ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὰ ἐπανοφώρια, χωρὶς νὰ ἀγοράσουν τίποτε. Ἐκ τούτου τὰς ὑποψιάζετο. Εἶχον διαίρεσει ἀκριβέστατα τὰ μέλη των· ἡ Κλεοπάτρα ἐπαζάρευε τὴν ὀμπρέλλαν, ἡ Σταματῖνα ἤρπαζε τὸ ἐπανοφώριον, ἢ τρίτην κατελαμβάνετο ἀπὸ κόψιμον, καὶ ἐζήτηε ἄμαξιν νὰ φύγωσιν. Ὁ ὑπάλληλος πειράεται νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἀντίληψιν τῆς κλοπῆς μετὰ τὴν πρὸς τὴν γυναικὴ φιλοφροσύνην, καὶ λέγει πρὸς αὐτάς ὅτι ἐπῆραν ἕνα ἐπανοφώριον κατὰ λάθος, ἐκεῖναι ὑβρίζουσιν, ὁ ὑπάλληλος τότε ἀφίνει τὰς χεῖράς του ν' ἀποκριθῶσιν ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀντὶ ἐνός, τεσσάρων ἐπανοφωρίων τελοῦνται τὰ ἀποκαλυπτήρια.

Οἱ ἄλλοι μάρτυρες ἦσαν οἱ ἐμποροὶ παρακειμένων ἐκεῖ καταστημάτων, οἱ σπεύσαντες, ἐνῶ ἐτελεῖτο ἡ σκηνή, ὁ κ. Κατελοῦζος ἀναγνωρίσας ἐν ἐπανοφωρίῳ του, Τράκας, Πατσιφᾶς, Γαβαλάς, ἐναγωνίως καταγινόμενοι εἰς ἀναγνωρίσεις ἐπανοφωρίων.

Δυστυχῶς, μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, περαιωθείσης ἐρήμην τῆς δίκης, δὲν ἠτύχησαμεν νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν δύναμιν τῆς γυναικειᾶς γλώσσης, ἐν τοιαύτῃ μάλιστα θέσει, καὶ τὴν δικανικὴν δεινότητα τῶν συνηγῶρων κκ. Πονηροπούλου καὶ Βαλασσοπούλου, καὶ τοῦ πρυτανεύοντος Λεβίδου. Μνημονεύω μόνον λεπτὴν τινὰ ἐρώτησιν τοῦ κ. Βαλασσοπούλου, νομίζω, πρὸς ἕνα τῶν μαρτύρων:

— Τί εἶπεν ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κωστοπούλου εἰς τὰς Κυρίας.

«Τί ἔχετε τυλιγμένα ἔς τὸ ἐπανοφώριον, ἢ τί ἔχετε ἀποκαταύουσας;

Καὶ τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Κλεοπάτρας, ἀποχωρούσης καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῶν ἀκκισμάτων, ἵνα διακασθῇ ἐρήμην, πρὸς τὸν κ. Λεβίδην:

— Ὁ Κύριος (δεικνύουσα ἕνα τῶν παρισταμένων) μοῦ εἶπε μίαν λέξιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνέχομαι.

Τὸ ὅποτον δηλοῖ ὅτι ἤθελε νὰ ἀποχωρήσῃ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, σώζουσα τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς σημαίας της.

Μετὰ ξηρὸς καὶ συντόμους λέξεις τοῦ κ. Εἰσαγγελέως, τὸ δικαστήριον συσκεφθὲν ταχυδακτυλογραφικῶς καταδικάζει ἀμφοτέρας καὶ τὰς τρεῖς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ κ. Προέδρου, εἰς ἐνός ἔτους φυλάκισιν.

Θουλουλοῦ.